

ETT FALL FÖR ARBETSLIVSFORSKNINGEN.

En liten humorell

"Spegel, spegel på väggen där,
kan du säga mig vem jag är?"
En tidig morgon stod jag, som
så många gånger förr, framför
spegeln och knådade och

sträckte på skinnet på kindbe-
nen. Spegelbilden förskräckte
mig lite extra även den här
morgonen, som den gjort otaliga
gångar förut.

Trots att jag i förväg så väl
visste spegelns svar, dristade
jag mig ändå att ställa honom
en personlig fråga:

- Du som så illmarigt och hån-
fullt stått och glott på mig i
hela mitt liv, säg mig ärligt, så
här illa har jag väl ändå inte
sett ut i alla tider, eller hur?

- Nähäädå, inte riktigt men näs-
tan, svarade han med sitt gamla
inövade flin utan att blinka.

Jag kände mig djupt förnärmat
över svaret och tänkte, dig ska
jag nog ta ett litet privat re-
sonemang med och sa:

- Du som har hängt här på
väggen i alla tider och gjort
narr av mig, och tror dig veta
allt om mig och mera därtill, du
kan väl för skojs skull påminna
mig om t ex hur min första ar-
betsdag artade sig, själv har
jag glömt den så här långt
efteråt.

- Hahaha! Din första arbetsdag,
skrattar spegeln och lipar hån-
fullt mot mig. Du som har varit
kroniskt arbetsskygg i alla ti-
der, du har väl aldrig haft
någon första arbetsdag, och
ingen sista heller, vad det anbe-
langar!

Hoppsan, nu fick han till det
med besked och fick den saken
konstaterad. Sanningen, om det
var en sanning, är alltid svår att
höra även för den som alltid
älskar sanningen.

Jag fortsatte att töja och dra i kindbensskinnnet, och sneglade förödmjukad på spegelbilden och tänkte nästan högt:

- Tänk om han har rätt, den rackaren. Jag har nog kanske varit lite väl försiktig med mina arbetsinsatser ibland, men det behöver han väl ändå inte kasta mitt i ansiktet på mig så där utan vidare.

- Men så blev det ju heller ingenting av dig, skyndade sej spegeln att inflika.

- Nu tycker jag att du hånar mig lite för mycket, svarar jag, spärrade upp ögonen och tog ett steg bakåt för att se mig lite på avstånd. Något lite har det väl ändå blivit av mig, säger jag, och försöker gå i försvarsställning. Men det är med dig som med alla andra sanningsägare, ni gör allt för att ta mitt egenvärde ifrån mig.

- Jaha, du tycker det, men då ska jag som tröst påminna dig om åtminstone en sak, svarar han. När du föddes hit till jämmerdalen, då blev du i ditt eget och flera andras tycke något väldigt stort och märkvärdigt. Du blev nämligen ett *nummer* som blev inskrivet i en stor bok.

När du fick ditt nummer kände du redan från början att du blivit något, och du var helnöjd under många år utan att besväras nämnvärt av det.

Jag försökte komma på något till försvar, och sa:

- Men även jag måste väl ha utvecklats en smula, Det får du väl ändå hålla med om, för jag blev ju så småningom myndig och fick rösträtt.

- Jovisst vad du fick. Du utvecklades till en *röst* som alla ville åt, men ingen fick någon nytta av. Vad var då din röst värd? Men tuppkammen växte på dig hög och taggig i alla fall.

- Om du din gamla spegel ska hålla på så här hela tiden jag står här, sa jag till honom, så kommer du att till slut spricka av din illasinnade sanningsiver, men innan dess ska jag påminna dig om en helt annan och viktigare sak. Så fort jag fått bekräftelse på att jag hade rösträtt, var myndig och var värdefull, börja dom svansa omkring mig för att få mig i någon form av arbete. Men även om jag var lite ovillig och arbetskygg, som du säger och tror,

så fick jag hela tiden höra att jag var en resurs. Om man är en resurs, så dom, då ska man också arbeta och använda sina resurser och det har jag ju gjort efter förmåga. Jag blev faktiskt lite stolt över att ha blivit befordrad till resurs, jag som hela tiden trott och av andra hört, inte minst av dig, att det aldrig skulle bli något av mig. Ja, Gud sig förbarme! Det var jättejobbigt, men låt gå tänkte jag, kalla mig gärna för resurs, för en fin titel är ju aldrig tung att bära.

Tiden har gått, och det har runnit lite vatten under broarna. Jag påminner mig själv om att jag blev sjuk en gång och måste utnyttja sjukhuset. Det var ju en mindre lustig påminnelse, men även den gången hände något stort i mitt liv som jag liksom ursäktligt ville att spegeln skulle få veta. Jag fick utan egen förskyllan och värdighet avancera igen, och den här gången blev jag ett fall! Det gäller ju att arbeta sej upp här i livet och bli något.

Jaja du goda värld, här står jag framför en spegel som glor på mig som en utexaminerad by-

fåne och tänker i mitt stilla sinne att nu ska han väl kunna bli på lite bättre humör. Nu har han ju fått höra några av mina avancemang i livet, men nej! Han flinar mig rätt in i nian så där elakt som bara en spegel kan, och så säger han triumferande:

- Du är gammal nu gosse, det ska du veta. Du ska inte göra dig några stora förhoppningar om nya framtidsmål nu längre. Du har nått det sista avancemanget och blivit en belastning!

- Ja, var det inte det jag trodde och hade väntat mig, svarade jag. Jag skulle till slut få gå under belastningens äreport en gång innan jag börjar arbeta på riktigt. Nu har jag äntligen nått mitt sista mål. Min strålande karriär och meritlista kan spegeln i alla fall inte ta ifrån mig hur mycket han än försöker.

Först blev jag ett nummer. Sen blev jag en röst, och därefter något så fint som en resurs! När jag slitit med det en tid avancerade jag till ett fall, för att få avsluta min karriär som en belastning.

Vem kan överträffa den karri-
ären?

Jag tycker nog, att jag trots
vad andra tycker, ändå har
klarat mig riktigt bra i livet,
eller hur?

© Göte Ingelman 2011